

Đề bài

**Hãy phân tích đoạn
thơ sau:**

Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ
Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân...
Bác nằm trong giấc ngủ bình yên
Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền
Vẫn biết trời xanh là mãi mãi
Mà sao nghe nhói ở trong tim!

**(Viếng lăng Bác -
Viễn Phương)**

Bài làm

Viếng lăng Bác là một bài thơ trữ tình biểu hiện niềm cảm xúc sâu xa, tình thương nhớ khôn nguôi, lòng kính yêu vô hạn của nhà thơ đối với Bác Hồ vĩ đại khi nhà thơ từ miền Nam ra thăm lăng Bác.

Mặt trời ngày ngày đi qua trên lăng là mặt trời của đất trời, nguồn sáng lớn nhất, rực rỡ và vĩnh hằng trên thế gian này. Nhưng mặt trời ấy còn thấy và nhận ra một mặt trời khác, một mặt trời trong lăng bằng đôi mắt của mặt trời. Một hình ảnh chứa bao tôn kính đối với Bác Hồ vĩ đại! Mặt trời trong lăng rất đỏ là hình ảnh ẩn dụ. Mặt trời trong lăng là Bác Hồ hỏi chúng ta, một mặt trời đỏ rực màu cách mạng. Mặt trời cách mạng ấy đã, vẫn và mãi mãi chiếu sáng đường chúng ta đi bằng sự nghiệp cách mạng, trí tuệ cách mạng vĩ đại, nhân cách cách mạng vĩ đại của người. Một hình ảnh sáng tạo (một mặt trời không phải trong vũ trụ mà ngay ở trong lăng) chứa chan lòng kính yêu vô hạn của nhà thơ đối với Bác.

Nhà thơ còn sáng tạo một hình ảnh khác nữa để ca ngợi Bác: hình ảnh bảy mươi chín mùa xuân. Một hình ảnh hoán dụ lấy một nét trong đời Bác Hồ (bảy mươi chín tuổi để chỉ Bác Hồ). Con người bảy mươi chín mùa xuân ấy đã sống một cuộc đời đẹp như một mùa xuân và đã làm ra những mùa xuân cho đất nước, cho con người. Hình ảnh những dòng người đi trong thương nhớ, kết thành những tràng hoa không phải chỉ là một hình ảnh tả thực so sánh những dòng người xếp thành hàng dài vào lăng viếng Bác những tràng hoa vô tận. Nó còn có ý nghĩa tượng trưng: cuộc đời họ đã nở hoa dưới ánh sáng của Bác, họ đến lăng để dâng hoa đời họ cho vàng mặt trời trong lăng đã làm những mùa xuân của biết bao cuộc đời.

Nhà thơ vào lăng được trông thấy Bác nằm trong giấc ngủ bình yên giữa một vùng ánh sáng nhẹ nhẹ, dịu hiền. Ánh sáng ấy nơi Bác nằm được nhà thơ miêu tả như ánh sáng một vầng trăng sáng huyền diệu.

*Bác nằm trong giấc ngủ bình yên
Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền
Vẫn biết trời xanh là mãi mãi
Mà sao nghe nhói ở trong tim!*

Ánh sáng bao quát ngoài đời đã vào thơ Bác, trăng còn vào trong lăng với người bạn vĩ đại của trăng. Hình ảnh *một vầng trăng sáng dịu hiền* dụng ý của nhà thơ còn muốn tạo ra một hình ảnh vũ trụ với mặt trời, vầng trăng bầu trời xanh mãi mãi menh mông để biểu hiện cái vĩ đại, cái rực rỡ cao siêu của con người và sự nghiệp của Bác.

Biết rằng Bác sống mãi trong sự nghiệp cách mạng và tâm trí nhân dân như bầu trời xanh vĩnh viễn trên cao nhưng nhà thơ vẫn không khỏi thấy nhói lòng thương nhớ Bác. Đó là những rung cảm chân thật của tất cả ai đã vào lăng viếng Bác.